

РЕШЕНИЕ

№ 38

гр. Пазарджик , 01.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, I НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на двадесет и пети май, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: А. Люб. Александров

Членове: Ирина Ат. Джунева
Кристина Л. Пунтева

при участието на секретаря Нели Ив. Въгларова
в присъствието на прокурора Ангел Димитров Панков (ОП-Пазарджик)
като разгледа докладваното от А. Люб. Александров Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20215200600248 по описа за 2021 година

С присъда от 08.02.2021г., постановена по НОХД № 608/20г. на РС - Пазарджик, подсъдимият СТ. М. Л. от гр. *** е признат за виновен в това, че на 19.05.2019г. в гр. ***, обл.Пазарджик, се е закарнал с убийство на СП. КР. Ч., от същия град, с думите: „*****“ и това закарване е възбудило основателен страх за осъществяването му, поради което и на основание чл. 144 ал. 3, във вр. с ал. 1 от НК, във вр. с чл. 55 ал. 1 т. 2 б. Б от НК е осъден на пробация с пробационни мерки по чл. 42а ал. 2 т. 1 и т. 2 от НК - задължителна регистрация по настоящ адрес при честота на явяване и подписване два пъти седмично за срок от една година и шест месеца и задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от една година и шест месеца. На основание чл. 189 ал.3 от НПК е осъден подсъдимият Л. да заплати на частния обвинител С.Ч. направените от него разноси в размер на 400 лева за адвокатско възнаграждение.

Против така постановената присъда е постъпила жалба от защитника на подсъдимия. Излагат се оплаквания за необоснованост и незаконосъобразност. Искане за постановяване на нова присъда, с която подсъдимият да бъде признат за невинен.

Постъпило е и допълнение към жалбата, в което се развиват оплаквания за необоснованост. Поддържа се, че районният съд неправилно дал вяра на показанията на заинтересованите свидетели – съпругата на пострадалия, свидетелката Х.-Ч.а и майката на пострадалия, свидетелката Г.. Поддържа се, че от разпитите на свидетелите не било установено подсъдимият да е отправил заплахи, както и не било установено от какво естество. Никой от свидетелите не бил казал да е чул думите, посочени в обвинителния акт, дори самият пострадал – свид. Ч. не бил посочил тези думи. Не било доказано, че подсъдимият е влизал в къщата на частния обвинител. Въпреки че районният съд отчетел заинтересоваността на посочените по-горе свидетели и въпреки че констатирал

противоречия между показанията им, съдът основал изводите си по фактите именно на твърденията на тези свидетели. Показанията на свидетелката Б., личен лекар на пострадалия, опровергавали тези на неговата майка и съпруга относно психическото състояние на пострадалия след инцидента. Не били коментирани показанията на полицейските служители Д., М; и К. в частта им относно характера на подсъдимия, който бил човек без противообществени прояви, ползващ се с добро име. Също така съдът не взел под внимание писмената характеристика, изготвена от полицейския служител Ц., в която се съдържали положителни данни за личността на подсъдимия. Аналогично съдът игнорирал и характеристиката, издадена за подсъдимия от неговия работодател, където отново се съдържали изключително добри данни за личността на Л.. В този смисъл били и показанията на свидетеля Т., Л.а. На този фон необосновано съдът бил приел, че подсъдимият осъзнавал отпращането от негова страна на закана с убийство спрямо пострадалия Ч., както и че подбудите за извършване на престъплението били „рефлексия от психологическия профил на лицето“. Излагат се доводи относно съставомерността на деянието. Поддържа се, че от субективна страна трябвало да бъде установено, че деецът се намира в такова психическо състояние, при което имало вероятност да реализира закана и да съзнава съдържанието на същата. Обективно закана трябвало да сочи, че съществува възможност, че може да бъде осъществено деянието, да личи оформено решение за това – Решение № 368/28.07.1986 г. по н. д. № 383/1986 на II-ро н. о. В допълнението към жалбата се поддържа искането за отмяна на първоинстанционната присъда и оправдаване на подсъдимия по обвинението за престъпление по чл. 144, ал. 3 от НК.

В съдебно заседание защитникът поддържа и развива доводите, изложени в жалбата и допълнението към същата. Поддържа се и искането за отмяна на първоинстанционната присъда и оправдаване на подсъдимия. Алтернативно се прави искане за изменение на първоинстанционната присъда и налагане на наказание лишаване от свобода в минимален размер с приложението на чл. 66 от НК.

Прокурорът оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че обжалваната присъда е обоснована и законосъобразна, и пледира за нейното потвърждаване.

Повереникът на частния обвинител също оспорва жалбата и иска потвърждаване на присъдата на районния съд с присъждане на направените разноски.

Пазарджишкият окръжен съд провери правилността на обжалваната присъда във връзка с доводите на страните, доказателствата по делото и служебно на основание чл. 314 от НПК.

За да постанови присъдата си, първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 19.05.2019г., около 16,00 часа, пострадалият С.Ч. бил в двора на дома си в гр. *** на бул. „С“ № 32 и играел с двете си деца - на 3 години и на 9 години. В двора била и неговата майка свид. С. Г..

По същото време в съседния имот, на ул. „В.Л.“ № 11, на двора бил свид. С. Л. и стрелял с въздушна пушка, марка „Х.“, кал. 5,5 мм, с №01181033, собственост и предоставена му от неговия баща, подсъдимия С.Л..

В един момент свид. Г. усетила във въздуха изстрел от пневматичната пушка, след което се чул шум от удар по стъкло на прозорец, който бил възприет и от постр. Ч.. Тъй като децата му играели в двора и уплашен от шума, пострадалият се качил на терасата на втория етаж на къщата си, за да провери от къде се стреляло. Тогава видял свид. С. Л. в двора на съседния имот, с пушка в ръка и му извикал: „Защо стреляш? Тука има деца! Ще нараниш

някого!“ . Л. отвърнал, че стрелял по кутии и се прибрал.

Притеснен от случилото се, Ч. подал сигнал на тел. 112, като съобщил за стрелба от съседен имот с мощна въздушна пушка, както и че няма пострадали лица, но бил ударен прозорецът му, като не искал лична разправа, а съдействие от полицията. На сигнала се отзовали свидетелите А. Д. и Г. М.; полицейски служители в РУ- ***. Пострадалият им обяснил какво бил чул и видял, като показал и прозореца, в който се ударила сачмата. Посочил двора на Л.и и че в него е видял момче с пушка и поискал полицаите да изяснят дали той е стрелял и да го предупредят, за да не стане злополука, тъй като се притеснявал за децата си. Полицейските служители направили оглед на мястото, където постр. Ч. посочил, че е чул шума от изстрела, като констатирани, че нямало нанесени щети.

След това свидетелите Д. и М; отишли в дома на подс. С.Л., който останал изненадан от посещението им. Полицаите обяснили какъв е повода да отидат. При проведения разговор станало ясно, че подс. Л. притежава регистрирана въздушна пушка, за която предоставил надлежните документи, както и че действително със същата е стрелял неговия син, свидетелят С. Л.. Подсъдимият обяснил на полицаите, че синът му стрелял с пушката само в негово присъствие, в двора им встрани от къщата, на обособено място по обезопасена мишена и показал мястото.

На свид. С. Л. бил съставен предупредителен протокол по чл.65 от ЗМВР. Подс. Л. силно се ядосал на случилото се и действията на съседите си. Поради тази причина и свид. Д. му отправил устно предупреждение да се въздържа от саморазправа със съседите си, след което полицейските служители си тръгнали.

Въпреки устното предупреждение, подс. С.Л. и сина му- свид. С. Л. отишли пред дома на постр. Ч.. Последният все още бил на двора и видял двамата мъже, като разпознал свид. Л. като момчето, което видял преди това с пушката. Подс. Л. тръгнал към заключената дворна врата и се блъснал в нея. Тогава Ч. попитал какво ставало, а подсъдимият започнал да вика: „Кой си ти? За какъв се мислиш? До сега полиция не е идвала у нас! Защо ми пращаш полицаи? Какво като имам пушка, какво като е стреляно?“. Пострадалият помолил подсъдимия да се успокои, като отворил другата незаключена входна врата и ги поканил да се разберат. Подсъдимият Л., обаче, продължил с агресивен тон към постр. Ч., като му заявил „Момче, внимавай! Не се занимавай с мен, не ме познаваш! Ще взема пушката и ще те застрелям от упор!“ , след което продължил да го обижда. Постр. Ч. се опитал да го накара да се успокои, а свид. Г., която също била на двора, се намесила и поканила подсъдимия да му покаже мястото, където била попаднала сачмата. Подс. Л. погледнал мястото и като видял, че прозорецът не е счупен, отново реагирал ядосано, като заявил, че прозорецът не бил счупен и не трябвало да се занимават с него. След това се обърнал към постр. Ч. и му казал „Стой си на гъза, момче, имам и други пушки, ще дойда и ще те застрелям!“ Свид. Г. се опитала да спре подсъдимия, като попитала свид. С. Л. дали той е стрелял, при който той отвърнал, че е стрелял, но си бил вкъщи и можел да си стреля. Тогава се намесила и съпругата на пострадалия- свид. Н. Х. - Ч.а, която се намирала на втория етаж на къщата, от където наблюдавала случващото и направила забележка, че това е жилищен район и че за стрелбите си има стрелбище. Подс. Л. обаче се разкрещял срещу нея да не се меси и да си затваря устата. След това отново се обърнал към постр. Ч. и ръкомахайки и приближавайки се към него заплашително му казал: “Ще си го получиш!“, след което си тръгнали със сина му.

Силно притеснен от отправените му заплахи от подсъдимия, постр. Ч. отишъл веднага в РУ- *** , където пред оперативния дежурен полицай съобщил за станалото и отправените му закани. Тъй като полицейският служител реагирал спокойно и не обърнал много внимание на думите му, пострадалият си тръгнал обезпокоен и решил да подаде писмена жалба в полицията и в прокуратурата.

След като Ч. се прибрал, в дома му пристигнал свид. С. Л., като му обяснил, че по-

рано баща му е реагирал агресивно, че са го посетили с намерение да се саморазправят, но той е стрелял с пушката и повече нямало да стреля, като помолил пострадалия да не се жалва. Ч. му отвърнал, че вече бил съобщил в полицията.

На другия ден, 20.05.2019г., пострадалият подал писмена жалба до Началника на РУ-***, а два дни по-късно сезирал и РП- Пазарджик.

По този повод било образувано настоящото наказателно производство.

След инцидента постр. С.Ч. променил начина си на живот, силно уплашен от заканите на подс. С.Л.. Когато се прибирал със семейството си в тъмната част на денонощието осветявал улицата пред дома им, оглеждал се, започнал да заключва и двете дворни врати. Предупредил майка си да не извежда децата навън и предупредил близките си да се пазят. Започнал да стои повече в дома си и целенасочено избягвал срещите с подсъдимия.

Гореописаната фактическа обстановка районният съд възприел изцяло въз основа на показанията на пострадалия С.Ч. и на свидетелите Н. Х. - Ч.а, С. Г., включително и дадените от нея показания на ДП, приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им на основание чл. 281 ал. 5 във вр. с ал. 1 т. 1 от НПК, както и на показанията на свидетелите А. Д. и Г. М.; дадени на съдебното следствие и в ДП, чрез прочитането им на основание чл.281 ал. 4 във вр. с ал. 1 т. 1 и т. 2 от НПК, частично от показанията на свидетелите С. Л. и В. Л.а, както и писмените доказателства, приети по делото и вещественото доказателство – магнитен диск, съдържащ аудиозапис на приетия сигнал на тел.112, предявен на страните чрез неговото възпроизвеждане.

Районният съд е направил достатъчно пълен и обективен анализ на доказателствената съвкупност, който настоящата инстанция възприема и няма да повтаря в цялост. Доколкото въззивният съд дължи отговор на възраженията от жалбата на защитника, ще се акцентира на конкретните доказателства и доказателствени средства, имащи отношение по същите.

Основното възражение в жалбата е за недостоверност на показанията на близките на пострадалия, а именно на неговата съпруга и на неговата майка, както и на показанията на самия пострадал свидетел Ч..

Категорично не може да бъде споделено възражението в жалбата, че никой от тях, включително пострадалият, не бил посочил конкретните думи, с които е отправена заканата за убийство.

В съдебно заседание на 23.09.2020 г., на лист 7 от протокола /лист 52 от делото/, изрично е протоколирано следното изявление на пострадалия: „Отворих им вратата и С. започна пак със същите думи „Недей да се занимаваш с мен, аз имам и други пушки, не само тази, седни си на ..., момче, внимавай, ще взема пушката и ще те застрелям от упор, не се занимавай с мен, не ме познаваш“!

На лист 10 от същия протокол са записани показанията на свидетелката С. Г., майка на пострадалия. Ето какво казва същата, цитирайки отправените към сина ѝ закани: „Кой си ти да ми прашаш полиция, ти знаеш ли, че ще си стрелям където си искам, аз имам не една, а повече пушки и ще те убия!“.

На стр. 12 отново са записани тези думи като закана, цитирани от свидетелката Г.. Доколкото съдът е приел, че е налице съществено противоречие между показанията на тази свидетелка в съдебно заседание и на досъдебното производство, прочетени са показанията ѝ от ДП /лист 34/. Там свидетелката е възпроизвела заканата така: „Аз стрелях. Имам много и всякакви пушки и ще си стрелям когато и където поискам, а ти много внимавай, защото ще те стрелям от упор!“. При това свидетелката Г. поддържа, че подсъдимият е използвал

именно този израз „От упор ще те стрелям!“. Свидетелката добавя, че заканите са отправяни нееднократно.

Показанията на свидетелката Н. Ч.а се намират на лист 14-15 от цитирания протокол от съдебно заседание, проведено на 23.09.2020 г. Там на две места са записани сочените от тази свидетелка закани: „Кой си ти, за какъв се мислиш, полиция до сега в моя дом не е идвала, откъде накъде ще се обаждаш в полицията да ми идваш вкъщи, за кой се мислиш ти, така не може, ще си го получиш, ще те застрелям от упор, имам и други пушки!“.

Всичко казано до тук показва явната неоснователност на оплакванията в жалбата, че в показанията на пострадалия и неговите близки не се установявали заканите, такива каквито са посочени в обстоятелствената част на обвинителния акт. Налице е идентичност, относно заканите, между показанията на тези свидетели и твърденията на държавното обвинение в обвинителния акт.

Неоснователно е и възражението, че неправилно районният съд кредитирал показанията на тези трима свидетели, въпреки наличието на противоречия между тях. Съществени противоречия между показанията на тези свидетели няма. Налице са несъществени разминавания в детайлите, напълно обясними с оглед отдалечеността във времето на процесните събития. Всички те отразяват достатъчно обективно и в пълнота поведението на подсъдимия и конкретно отправените закани към частния обвинител Ч.. Във всички се съдържат твърденията, че подсъдимият имал и други пушки и щял да застреля Ч. от упор.

Настоящият въззивен състав не възприема и оплакването, че показанията на майката и съпругата на пострадалия не следвало да бъдат кредитирани с доверие поради заинтересоваността на тези свидетели в полза на Ч., предвид близките им отношения. Житейски е напълно обяснимо когато инкриминираното поведение се е състояло в дома на пострадалия, свидетели на същото да бъдат близките на последния, които живеят в същия дом. В този смисъл няма нищо необичайно в това, че именно майката и съпругата на Ч. са били очевидци и непосредствено са възприели поведението на подсъдимия, включително конкретно отправените закани с убийство. Наличието на родствени отношения само по себе си не води автоматично до еднозначния извод, че свидетелите не говорят истината, а са водени единствено от целта да защитят интересите на своя близък и винаги са склонни да преиначат фактите от обективната действителност.

Следва да се отбележи, че показанията на свидетелите Г. и Ч.а се подкрепят и от други обективно установени факти, а именно поведението на пострадалия непосредствено след инцидента. Същият веднага е потърсил съдействие по предвидения от закона ред като е отишъл в РУП – *** и е подал устно оплакване за отправяните закани с убийство. Като е счел, че това оплакване не е било взето под внимание и с достатъчна сериозност, пострадалият подал и писмено оплакване. Тези факти са една категорична индиция за верността на свидетелските показания, цитирани по-горе, че подсъдимият действително е отправил закани с убийство спрямо Ч.. Липсват каквито и да било данни по делото в предходните отношения между подсъдимия и пострадалия да е имало каквито и да било недоразумения и основания пострадалият злонамерено и невярно да обвинява подсъдимия Л. в престъпление, което не е извършил.

Всичко казано до тук основно конкретните думи, с които е отправена инкриминираната закана в пълна сила важи и за обстоятелството дали подсъдимият е влизал в двора на къщата, обитавана от пострадалия и неговите близки. Показанията в този смисъл на свидетелите Ч., Ч.а и Г. са еднопосочни, конкретни, ясни и достоверни. Подсъдимият е влязъл в двора на пострадалия и там е отправил заканите за убийство.

Напълно обосновани са доводите на контролираната инстанция за това да не даде вяра на показанията на свидетелите С. М., К. Т. и М.Т., според които подсъдимият не бил влизал в имота на пострадалия, разговаряли на улицата и нямало никакви закани и разправия. Настоящият съдебен състав възприема изцяло тези доводи и няма да ги повтаря, същите са изложени в края на лист 9 и на лист 10 от мотивите към първоинстанционната присъда.

Неоснователни са и доводите в жалбата, че показанията на свидетелката Д. Б., личен лекар на пострадалия, опровергавали тези на неговата съпруга и на неговата майка относно психическото състояние на Ч. след инцидента. Фактът, че пострадалият не е споделил с личния си лекар за отправените закани не може да бъде преценен като нелогичен. Ч. се е оплакал за горното пред компетентните органи – РУП ***, а не на личния си лекар, което е напълно обяснимо.

Не могат да бъдат споделени и оплакванията в жалбата, поддържани и в съдебно заседание, свързани с добрите характеристични данни за подсъдимия, които според защитата, са от естество да поставят под съмнение правилността на фактическите изводи на районния съд относно отправените закани. Тоест предвид много добрите данни за личността на подсъдимия, едва ли не е невъзможно същият да има поведение, каквато е описано в обвинителния акт и възприето в мотивите на първоинстанционния съд.

На първо място това съждение е принципно невярно. Липсата на противообществени прояви в миналото по никакъв начин не изключва възможността определено лице, в частност подсъдимият, да извърши такава проява, включително и престъпление. В подкрепа на това са част от показанията на свидетелите, които защитата упорито избягва да спомене, доколкото не кореспондират с основната ѝ теза. Това са данните в показанията на полицейските служители, включително и на сина на подсъдимия за това, че по характер Л. е спонтанен и избухлив. Такива данни по делото категорично са налице в изобилие.

Показанията на С. Л., син на подсъдимия, в съдебно заседание от 23.09.2020 г., на лист 17 от протокола /лист 57 от делото/: „В тази ситуация С. беше по-афектиран от баща ми, защото С. многократно му се ерчеше и дори му каза „Искаш да се биеш ли?“. Като познавам баща ми, мога да кажа, че в цялата ситуация запази самообладание“. Макар и косвено, в тези свои твърдения, свидетелят потвърждава, че в подобна ситуация баща му не реагира със запазване на самообладание, тоест, че е склонен към друг тип поведение. Освен това тук личи и заинтересоваността на свидетеля в полза на неговия баща, доколкото дори в обясненията на подсъдимия не се твърди пострадалият да е отправял репликата „Искаш да се биеш ли?“.

Показанията на свидетеля А. Д., полицай, лист 5 от протокола от съдебно заседание, проведено на 11.01.2021 г.: „Има хора, които се палят за нещо съвсем малко – самият характер на Л. е такъв, ядосва се и по-явно изразява емоциите си ... На момента избухва, най-вероятно си е такъв“. Прочетени са показанията на този свидетел от досъдебното производство, дадени на 27.12.2020 г. /лист 43 от ДП/. Там свидетелят казва: „Докато бяхме на мястото ми направи впечатление, че бащата – С. беше много нервен. Ядоса се, че съседите ни изпращат без причина при тях ... Предупредих го устно да не се саморазправя със съседите. Този човек го познавам и знам, че той по принцип си е нервен и избухлив“.

Показанията на свидетеля Г. М., полицай, дадени на 27.12.2019 г., лист 44 от ДП: „Докато разговаряхме, бащата беше афектиран, че съседите са подали сигнал, предполагам заради посещението ни, но не си спомням да е отправял закани към някого. Предупредихме го устно да не се саморазправя със съседите“.

В противовес на твърдяното в жалбата за отличните характеристични данни на

подсъдимия, в показанията и на тримата полицейски служители се съдържат конкретни и ясни доказателства за това, че подсъдимият по характер е избухлив и склонен да реагира спонтанно, изразявайки без задръжки емоциите си в това съС.ие. Именно тази характеристика на подсъдимия Л. е в основата на инкриминираното му поведение.

Доказаният факт, че пред полицейските служители, отишли в дома му, той вече е бил афектиран, е в пълен синхрон с последващото поведение на подсъдимия. Воден от обзелата го емоция, Л. отишъл в дома на съседите си, за да потърси сметка защо бил подаден сигнал за стрелбата с въздушната пушка от страна на сина му. Това поведение подсъдимият си е позволил, въпреки изричното предупреждение на полицейските служители да не се саморазправя със съседа си, подал сигнал на тел. 112.

Всичко казано до тук е дало основание на районния съд, изследвайки подбудите за извършване на деянието, да стигне до заключението, че то е резултат от желанието за саморазправа, което от своя страна се явява рефлексия от психологическия профил на лицето. Този извод се явява обоснован, поради което възраженията на защитата против същия не могат да бъдат споделени.

При така установената фактическа обстановка, правилно районният съд е приел, че от обективна и субективна страна подсъдимият С.Л. е осъществил престъпния състав на чл. 144, ал. 3 във връзка с ал. 1 от НК, като на 19.05.2019 г., в гр. ***, се е закарал с убийство на С.Ч. от същия град и това закарване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му. В диспозитива и мотивите си районният съд е приел, че закарването е възбудило основателен страх за осъществяването му. Това твърдение имплицитно съдържа в себе си съставомерният признак, очертан в НК, че естеството на закарването е било такова, че същата е могла да възбуди основателен страх. След като закарването е възбудило такъв страх, то тя е била от естество да възбуди такъв страх.

За да е съставомерна закарването с убийство, не е нужно по делото да е установено категорично, че извършителят е имал в съзнанието си оформено решение да изпълни своята закана. Достатъчно е конкретното закарване, при конкретните обстоятелства, да е от естество да доведе до основателно предположение, че е възможно закарването да бъде изпълнено. Конкретният случай е именно такъв. Отивайки в дома на пострадалия, подсъдимият е бил в силно раздразнено съС.ие, държал се е агресивно, като буквално не е оставил лично пространство на пострадалия /показанията на свид. Ч.а/ и му казал, че има и други пушки и ще го застреля от упор. Това поведение идва непосредствено след като в дома на подсъдимия е бил изпратен полицейски автопатрул, който устно е предупредил Л. да не се саморазправя със съседите си. При тези конкретни обстоятелства, въпреки липсата на предишни лоши отношения между страните, районният съд правилно е приел, че закарването е от естество да предизвика основателен страх за осъществяването ѝ. Както беше споменато, това поведение на подсъдимия дискредитира изцяло тезата на обвинението, че липсата на противообществени прояви и съвестното изпълнение на служебните задължения от страна на подсъдимия едва ли не изключват възможността същият да извърши инкриминираното деяние.

Подсъдимият е имал представи за всички обективни елементи на състава и е искал настъпването на общественонеопасните последици на деянието си - действувал е с пряк умисъл. Конкретната обстановка и обстоятелства, при които е извършено деянието установяват, че подсъдимият Л. е съзнавал, че отправя закана с убийство и е целял именно да предизвика у Ч. страх от тази закана.

При определяне вида и размера на наказанието, което следва да се наложи на подсъдимия, първоинстанционният съд се е съобразил с разпоредбите на чл.36 от НК относно

целите на наказанието и на чл.54 и следващите от НК за неговата индивидуализация.

Като правилно е преценил обществената опасност на деянието, дееца, подбудите за извършване на престъплението и другите смекчаващи и отегчаващи наказателната отговорност обстоятелства, районният съд обосновано е приел наличието на многобройни смекчаващи обстоятелства и е приложил разпоредбата на чл. 55 ал. 1 т. 2 б. „б“ от НК и е заменил наказанието лишаване от свобода с пробация. При това, индивидуализирайки вида и срока на пробационните мерки правилно е наложил тези по чл. 42а ал. 2 т. 1 и т. 2 от НК. Задължителна регистрация по настоящ адрес за срок от една година и шест месеца при честота на явяване и подписване два пъти седмично и Задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от една година и шест месеца. Така определеното наказание е справедливо и съответно на целите по чл. 36 от НК да окаже своето превъзпитателно въздействие по отношение на извършителя на престъплението, както и да повлияе предупредително върху останалите членове на обществото.

Неоснователно е искането на защитата за изменение на първоинстанционната присъда чрез замяна на наказанието „пробация“ с „лишаване от свобода“ при условията на чл. 66 от НК. Това искане противоречи на закона. Забраната за влошаване положението на подсъдимия единствено по негова жалба се съдържа в разпоредбата на чл. 337, ал. 2, т. 1 от НК, според който въззивният съд може да увеличи наказанието /съответно да наложи по-тежко по вид наказание/ единствено когато има съответен протест от прокурора или съответна жалба от частния тъжител или частния обвинител. На подсъдимия е наложено наказание „пробация“, а защитата иска налагане на по-тежко по вид наказание, каквото е „лишаване от свобода“. Доколкото липсва съответен протест от прокурора или съответна жалба от частния обвинител, настоящата съдебна инстанция не разполага с правомощието да измени присъдата в сочения от защитата смисъл, независимо че защитникът намира по-тежкото наказание за по-благоприятно по отношение на подсъдимия, предвид трудовата му дейност като международен шофьор.

С оглед изхода от делото и в съответствие с чл.189 ал.3 от НПК, правилно подсъдимият е осъден от районния съд да заплати направените от частния обвинител разноски по делото в размер на 400 лева.

В тежест на подсъдимия следва да бъдат присъдени разноските, направени от частния обвинител в размер на 400 лв. – възнаграждение за повереник и пред настоящата инстанция.

При извършената служебна пров. съдът не констатира да са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да водят до отмяна на присъдата. При това следва да се приеме, че обжалваната присъда се явява правилна и следва да бъде потвърдена.

По изложените съображения и на основание чл. 338 НПК Пазарджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 08.02.2021г., постановена по НОХД № 608/20г. на РС - Пазарджик.

ОСЪЖДА подсъдимия СТ. М. Л.. да заплати на частния обвинител СП. КР. Ч. направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение във въззивното производство

в размер на 400 лв. /четиристотин лева/.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____